

De tre fjer

Der var engang en konge, som havde tre sønner. De to var kloge og flinke fyre, men den tredje sagde ikke ret meget og var temmelig enfoldig. Han hed Tosseper. Da kongen blev gammel og svag og mærkede, at hans død nærmede sig, vidste han ikke, hvem af hans sønner der skulle arve riget, og han sagde da til dem: "Drag ud i verden. Den der bringer mig det smukkeste tæppe, skal være konge efter min død." For at de ikke skulle blive uenige, gik han med dem udenfor slottet blæste tre fjer op i luften og sagde: "I skal drage i den retning, de flyver." Den ene fløj mod øst, den anden mod vest, den tredje fløj lige op i vejret og faldt ned et øjeblik efter. Den ene gik nu til højre og den anden til venstre, og de lo rigtigt ad Tosseper, som måtte blive hjemme, hvor den tredje fjer var faldet.

Tosseper satte sig ned og var meget bedrøvet. Pludselig så han, at der var en lem lige ved siden af fjereren, og da han løftede den op, var der en trappe, som han gik ned ad. Han kom da til en dør, og da han bankede på, hørte han nogen råbe:

"Jomfru grøn, jomfru skær,
sprinkelben kær,
sprinkelbens hund,
sprinkel, vær ej sen,
se efter, hvem der banker, brug dine ben."

Døren gik op og indenfor sad der en stor skrubbtudse og en hel masse små. Den tykke spurgte, hvad han ville, og han sagde da: "Jeg ville gerne have det smukkeste tæppe i verden." Den store skrubbtudse kaldte da på en af de små og sagde:

"Jomfru grøn, jomfru skær,
sprinkelben kær,
sprinkelbens hund,
sprinkel vær ej sen,
den store æske hid, brug dine ben."

Den lille hentede æsken og den tykke lukkede den op og gav Tosseper et tæppe, som var meget smukkere og finere end nogetsomhelst tæppe oppe på jorden. Tosseper takkede mange gange og gik op igen.

De to andre brødre havde imidlertid tænkt, at den yngste bror var sådan et fæ, at han slet ikke ville prøve på at finde noget. "Hvorfor skulle vi gøre os nogen videre ulemghed," sagde de, og af den første den bedste bondekone købte de et af de grove tørklæder, hun havde på, og bragte det til kongen. På samme tid

kom Tosseper med sit smukke tæppe. Kongen blev meget forbavset, da han så det, og sagde: "Ja, hvis jeg skal være retfærdig må riget jo tilfalde dig." Men de to andre blev ved at forestille ham, at Tosseper, der ikke havde forstand på nogen verdens ting, umulig kunne blive konge, og bad ham stille en ny betingelse. "Så skal den arve riget, som bringer mig den smukkeste ring," sagde kongen, gik ud med sine tre sønner og blæste igen tre fjer op i luften. De to ældste drog atter mod øst og vest, men Tossepers fjer faldt igen lige ned ved siden af lemmen. Han lukkede den op og gik ned til den tykke skrubbtudse og bad om ringen. Hun lod straks sin store æske hente og gav ham en ring, som strålede af ædelstene og var så smuk, at ingen guldsmed på jorden kunne lave mage til den. De to ældste lo ved tanken om, at Tosseper skulle finde en guldring, og gjorde sig ingen ulemghed, men bankede sømmene ud af en vognring og bragte den til kongen. Da Tosseper kom med sin guldring sagde kongen igen: "Riget tilhører ham," men de to ældste blev ved at plage kongen, til han satte endnu en tredje betingelse. Den, der fandt den smukkeste brud, skulle arve riget. Han blæste igen de tre fjer op i luften og de faldt som før.

Tosseper gik lige ned til den tykke skrubbtudse og sagde: "Jeg skal vinde den dejligste kvinde i verden." - "Ja," sagde skrubbtudsens, "hun er jo ikke sådan at få fat på, men du skal have hende alligevel." Hun gav ham en udhulet gulerod, forspændt med seks mus, og Tosseper sagde ganske bedrøvet: "Hvad skal jeg dog med den?" - "Sæt en af mine små skrubbtudser op i den," sagde den tykke. Han greb en af dem på må og få, men næppe havde han sat den i den gule karet, før den blev til den dejligste pige, guleroden blev til en vogn og de seks små mus til heste. Han kyssede hende da og bragte hende til kongen. Lidt efter kom hans brødre, som aldeles ikke havde gjort sig nogen ulemghed, men taget den første den bedste bondepige. Kongen sagde øjeblikkelig, at riget skulle tilfalde Tosseper. Men de to ældste tudede ham igen ørerne fulde og sagde, de umuligt kunne finde sig i, at Tosseper blev konge. Til sidst fik de ham til at bestemme, at den skulle være konge, hvis kone kunne springe igennem en ring, som hang i salen. "Bondepigerne er så stærke, så de kan nok tåle det,"

tænkte de, "men den fine, lille pige slår sig ihjel." Men da bønderpigerne skulle springe bar de sig så klodset ad, at de faldt og brækkede arme og ben. Men Tossepers dejlige brud sprang så let som en hind, og nu måtte brødrene bøje sig. Tosseper blev konge og regerede længe og klogt.

* * *